

РЕЙ БРЕДЪРИ ПИПНАХ ТЕ!

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Бяха влюбени до уши. Казваха го. Знаеха го. Изживяваха го. Когато не се вираха един в друг, се прегръщаха. Когато не се прегръщаха, се целуваха. Когато не се целуваха, бяха като дузина бъркани яйца в леглото. А след като приключваха с изумителния омлет, започваха отново да се гледат и да издават звуци.

С други думи, имаха Любовна връзка. С главна буква. Подчертано. С курсив. И възклицателни знаци. Добавете фойерверки. Разкъсайте облаците. Пратете за адреналин. Ставане в три сутринта. Спане до обед.

Тя се казваше Бет. Той — Чарлз.

Нямаха фамилии. Всъщност рядко се обръщаха един към друг и по име. Всеки ден откриваха нови имена, някои от които можеха да се произнесат единствено късно през нощта и само помежду им, когато двамата бяха потни и нежни, и най-шокиращо съблечени.

Както и да е, всяка нощ бе Четвърти юли. Всяка утрин — Нова година. Родният отбор печелеше и тълпата бе на терена. Бе шеметно спускане с шейна надолу и всичко студено летеше край тях, а те двамата топли се държаха здраво и крещяха от радост.

А после...

Нещо се случи.

На закуска, след около година страстни припадъци, Бет тихо, почти под нос каза:

— Пипнах те.

Той вдигна очи.

— Какво?

— Пипнах те — повтори тя. — Игра. Никога ли не си играл на Пипнах те?

— Дори не съм я чувал.

— Аз пък я играя от години.

— По магазините ли се продава?

— Не, не. Аз сама я измислих, или почти я измислих. Базирана е на една стара история за призраци или приказка на ужасите. Искаш ли да поиграем?

— Зависи. — Той отново се зае с шунката и яйцата.

— Може да я поиграем довечера... забавна е. Всъщност — тя кимна и също продължи да се храни — определено ще поиграем. Довечера е времето. Ох, зайо, ще ти хареса.

— Харесвам всичко, което правим.

— Ще ти изкара акъла.

— Как се казваше играта?

— Пипнах те.

— Никога не съм я чувал.

Разсмяха се. Но нейният смях бе по-висок от неговия.

Бе дълъг и възхитителен ден със сладки имена, редки омлети и прекрасна вечеря с чудно вино, после малко четене до полунощ, когато той внезапно я погледна.

— Не забравихме ли нещо?

— Какво?

— Пипнах те.

— О, разбира се! — разсмях се тя. — Просто чаках часовникът да отброи полунощ.

И часовникът започна да бие. Бет преброи до дванайсет и въздъхна щастливо.

— Добре. Да изгасим светлините. Ще оставим само нощната лампа при леглото. Така. — Тя изтича да изгаси другите лампи, върна се, издърпа възглавницата му и го накара да легне в средата на леглото. — Остани тук. Не мърдай. Просто... *чакай*. И виж какво *се случва*... Става ли?

— Става. — Той се усмихна снизходително. В моменти като този тя бе като десетгодишен скаут, втурнала се с уж отровни курабийки към някаква лудория. И той май бе готов да изяде курабийките. — Да почваме.

— А сега не мърдай. И не говори. Остави ме аз да говоря, ако искам... става ли?

— Става.

— Започваме — каза тя и изчезна.

Всъщност потъна надолу като черна вещица, стопяваше се край леглото. Остави костите си да се размекнат. Главата и косата ѝ последваха станалото като японски хартиен фенер тяло надолу, гънка след гънка, докато край леглото не остана нищо.

— Страхотно! — възкликна той.

— Не бива да говориш. Ш-ш-ш.

— Ш-ш-ш.

Тишина. Измина минута. Нищо.

Той чакаше, усмихнат до ушите.

Мина още една минута. Тишина. Не знаеше къде е.

— Още ли си до леглото? Ох, извинявай. — Зашътка си. — Не трябва да говоря.

Минаха пет минути. В стаята сякаш стана по-тъмно. Той се надигна малко и оправи възглавницата; усмивката му вече не бе така изпълнена с очакване. Огледа стаята. Лампата в банята светеше.

Чу се шум като от мишка в ъгъла. Той погледна натам, но не видя нищо.

Мина още минута. Той прочисти гърлото си.

Откъм банята, от нивото на пода, се чу шепот.

Той погледна натам, ухили се и зачака. Нищо.

Стори му се, че нещо пълзи под леглото. Усещането отмина. Той преглътна и примигна.

Стаята сякаш бе осветена от свещи. Сто и петдесет ватовата крушка сякаш си имаше петдесетватови проблеми.

По пода сякаш пробяга огромен паяк, но нищо не се виждаше. Накрая гласът ѝ промърмори като ехо, ту от единия край на тъмната стая, ту от другия.

— Как ти харесва *дотук*?

— Аз...

— Не говори — прошепна тя.

И отново изчезна за две минути. Той започна да усеща как пулсът в китките му се ускорява. Погледна лявата стена, после дясната, накрая тавана.

И внезапно видя бял паяк да пълзи покрай леглото. Бе нейната ръка, естествено, имитираше паяк. А ето че изчезна.

— Ха! — разсмя се той.

— Ш-ш-ш! — прошепна тя.

Нещо изтича в банята. Лампата там угасна. Мълчание. Сега светеше само слабата нощна лампа. На челото му избиха капчици пот. Седна, чудеше се защо изобщо правят това.

Ноктеста ръка скочи на отсрещния край на леглото, помърда пръсти и изчезна. Часовникът изцъка на китката му.

Сигурно бяха изминали още пет минути. Дишането му стана бавно и някак болезнено, макар да не можеше да каже защо. Намръщи

се, малка вертикална бръчка се появи между очите му и не пожела да изчезне. Пръстите му сами се размърдаха по юргана, сякаш искаха да избягат от него.

Нокът се появи от дясната му страна. Не, изобщо нямаше нокът! Или имаше?

Нещо се размърда в дрешника срещу леглото. Вратата бавно се отвори в тъмното. Не можеше да каже дали нещо влезе вътре, или си беше там и чакаше да излезе. Вратата се отвори към бездна, черна като космоса между звездите. Няколко тъмни сенки на палта висяха вътре като безтелесни хора.

Бягащи стъпки в банята.

Котешки лапи на перваза.

Седна. Облиза устни. Почти каза нещо. Поклати глава. Минаха цели два̀сет минути.

Чу се слаб стон, разнесе се и бързо затихна далечен смях. После отново стон... къде? Под душа ли?

— Бет? — повика най-сетне той.

Никакъв отговор. Внезапно вода закапа в умивалника, капка по капка. Нечия ръка бе завъртяла крана.

— Бет? — отново повика той и едва позна гласа си, тъй тревожен беше.

Никакъв отговор.

— Това не ми харесва.

Тишина.

Никакво движение. Никакъв шепот. Никакъв паяк. Нищо.

— Бет? — повика той този път малко по-високо.

Не се чуваше дори дишане.

— Тази игра не ми харесва.

Мълчание.

— Чуваш ли ме, Бет?

Тишина.

— Тази игра не ми харесва.

Капка в умивалника.

— Спираме, Бет.

Подухване на вятър от прозореца.

— Бет? — повика той. — Отговори. Къде си?

Тишина.

— Добре ли си?

Килимът лежеше на пода. Светлината на лампата намаляваше. Невидима прах се размърда във въздуха.

— Бет... добре ли си?

Тишина.

— Бет?

Нищо.

— Бет!

— Ох-х-х-х-х... ах-х-х-хх!

Чу писъка, вика, крясъка.

Някаква сянка се надигна. Огромна тъмнина скочи в леглото. Кацна на четири крака.

— Ах! — разнесе се вик.

— Бет! — изкрещя той.

— Ох-х-х! — изрева нещото.

Още един скок — и черното нещо се озова на гърдите му. Студени ръце го стиснаха за шията. Бяло лице се надвеси над него. Устата се раззина и изпищя:

— Пипнах те!

— Бет!

И той се замята, помъчи се да се измъкне, но нещото се бе впило здраво в него и го гледаше с бялото си лице; огромни очи и разширени ноздри. Тъмни коси се посипаха отгоре му като бурен вятър. Ръцете стискаха гърлото му, дъхът от устата бе леден като полярен вятър, а нещото на гърдите му бе и леко, и тежко, и пух, и смазваща наковалня; мъчеше се да се отскубне, но ръцете му бяха приковани от крехките крака, а лицето го гледаше, пълно със злобно ликуване, тъй препълнено със злост, тъй неземно, тъй чуждо, тъй странно, тъй невиджано, че той отново закрещя.

— Не! Не! Не! Спри! Спри!

— Пипнах те! — изрева устата.

И това бе някой, когото не бе виждал никога досега. Жена от някакво бъдеще, от някакво време, когато времето и нещата са променили света, когато мракът се е сгъстил, скуката е отровила всичко и думите са били убити, и всичко е станало на лед и пустота, без никаква следа от любов, само омраза, само смърт.

— Не! Господи! Спри!

Избухна в сълзи. Разрида се.

Тя спря.

Ръцете ѝ се отдръпнаха студени, за да се върнат топли, галещи, прегръщащи, мили.

И това беше Бет.

— Ох, Господи, Господи, Господи! — плачеше той. — Не, не, не!

— Ох, Чарлз, Чарли! — разкаяно извика тя. — Съжалявам. Не исках...

— Искаше. Ох, Господи, искаше, искаше!

Мъката му бе неудържима.

— Не, не. Чарли... — И тя също избухна в сълзи. Скочи от леглото и тичешком запали лампите. Но нито една не светеше достатъчно ярко. Той вече плачеше неутешимо. Тя се върна в леглото, притисна се в него, придърпа изкривеното му от мъка лице на гърдите си и го прегърна, започна да го гали, целуваше челото му и го остави да се наплаче.

— Съжалявам, Чарли, чуй ме, съжалявам. Аз не...

— Напротив!

— Беше само игра!

— Игра! Наричаш това игра, игра, игра! — изплака той и продължи да ридае.

Накрая плачът му спря, той лежеше до нея и тя отново бе топла и негова сестра/майка/приятелка/любовница. Сърцето му, което едва не бе изскочило от гърдите, сега отново биеше спокойно. Пулсът му утихна в китките. Стягането в гърдите изчезна.

— Ох, Бет, Бет — тихо изплака той.

— Чарли — извини се тя със затворени очи.

— Никога не го прави пак.

— Няма.

— Обещаваш ли, че няма да го правиш пак?

— Обещавам, кълна се.

— Теб те *нямаше*, Бет... това не беше *ти*!

— Обещавам, Чарли, кълна се.

— Добре.

— Прощаваш ли ми, Чарли?

Той дълго остана да лежи, после кимна, сякаш след тежки размисли.

— Прощавам ти.

— Съжалявам, Чарли. Хайде да поспим. Да изгася ли лампите?

Мълчание.

— Чарли, да изгася ли лампите?

— Не-не.

— Трябва да ги изгасим, за да поспим, Чарли.

— Нека да посветят още малко — каза той със затворени очи.

— Добре — отвърна тя и го прегърна. — Още малко.

Той пое пресежливо дъх и се разтрепери целият. Тресе се цели пет минути, тя го прегръщаше, галеше и целуваше, докато не утихна.

Час по-късно реши, че е заспал, стана и угаси всички лампи без тази в банята, в случай че се събуди и иска да има поне една светлинка. Когато отново легна в леглото, той се размърда. Гласът му бе много тих, много изгубен.

— О, Бет, толкова те обичах.

Тя претегли думите му.

— Поправка. Толкова ме *обичаш*.

— Толкова те *обичам* — каза той.

Цял час Бет се взира в тавана, докато не заспа.

На закуска той я погледна, докато мажеше препечената си филийка. Тя стоеше спокойно и дъвчеше бекон. Усети погледа му и му се ухили.

— Бет.

— Какво?

Как да ѝ каже? Вътре в него бе студено. Сутринта спалнята изглеждаше по-малка, по-тъмна. Беконът бе изгорял. Препечената филийка бе станала на въглен. Кафето имаше странен и чужд привкус. Тя изглеждаше много бледа. Чарлз усещаше сърцето си като уморен юмрук, слабо блъскащ някаква заключена врата.

— Аз... — започна той, — ние...

Как да ѝ каже от какво внезапно бе започнал да се бои? Изведнъж усети, че това е началото на края. А отвъд края нямаше да има никой, при когото да отиде — никой в целия свят.

— Нищо — каза той.

Пет минути по-късно тя се обади, загледана в бърканите си яйца:
— Чарлз, искаш ли пак да играем довечера? Но този път аз ще
лежа, а ти ще се криеш и ще казваш „Пипнах те“?

Той помълча известно време, защото не можеше да си поеме дъх.

— Не.

Не искаше да познава тази част от себе си.

От очите му бликнаха сълзи.

— О, не.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.